

Arrest

nr. 138 760 van 18 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 februari 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 mei 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Mr. M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 mei 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt

1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dezelfde dag neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 7 november 2012 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

1.4. Op 5 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard.

1.5. Op 5 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij de artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig nationaal paspoort en of visum

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.10.2012, aan betrokkene betekend op 31.10.2012.

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar in volgende gevallen:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.10.2012 betekend op 31.10.2012.”

1.6. Op 9 april 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

1.7. Op 6 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.8. Bij arrest nr. 99 555 van 21 maart 2013 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen merkt de verwerende partij, met betrekking tot de ontvankelijkheid van het beroep, op dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, overeenkomstig welke bepaling de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten moet geven. Zij duidt er op dat het derhalve een gebonden bevoegdheid betreft, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit. De verwerende partij wijst er op dat de verzoekende partij niet betwist dat in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, zodat een eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissing haar geen voordeel kan opleveren. Zij vervolgt dat in voorkomend geval de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet haar opnieuw een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij wijst er nog op dat de verzoekende partij geen schending aannemelijk maakt van hogere rechtsnormen en de vordering, in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, onontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil

van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet, wanneer dat belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover standpunt innemen en zijn belang aantonen.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

2.3. Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van de thans voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Er wordt door de verzoekende partij geen schending van een hogere rechtsnorm aangevoerd in het eerste middel, zijnde het enige middel dat opgeworpen wordt met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.4. In de mate, voorts, dat de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat zij belang heeft bij het beroep tegen beide middelen de bijlage 13sexies ter kennis gebrachte beslissingen, met name het bevel om het grondgebied te verlaten én het inreisverbod, om reden dat zij in elk geval belang heeft bij het beroep tegen het inreisverbod, wijst de Raad op wat volgt:

Naar luid van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet is de beslissing tot verwijdering *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*. In artikel 1, 8°, van die wet wordt het inreisverbod gedefinieerd als *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Vermits in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet wordt gesteld dat het inreisverbod een beslissing is *“die kan samengaan”* met een beslissing tot verwijdering, blijkt dat het om afzonderlijke beslissingen gaat.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen. Er moet dus zowel een beslissing tot verwijdering als een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod worden genomen, waarbij het weliswaar mogelijk is deze twee beslissingen met eenzelfde document aan de betrokkene ter kennis te brengen.

De beslissing houdende inreisverbod is volstrekt te scheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven is gesteund en dat de beslissing tot verwijdering op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod zou blijven bestaan (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Bijgevolg doet ook de verwijzing ter terechtzitting van de verzoekende partij naar het inreisverbod geen afbreuk aan de hoger besproken gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.5. Samenvattend moet dan ook worden gesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde over het wettelijk vereiste belang te beschikken bij het beroep tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De exceptie van niet-ontvankelijkheid, aangevoerd door de verwerende partij, is gegrond, maar slechts voor zover ze is gericht tegen de beslissing houdende afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een derde middel dat betrekking heeft op het inreisverbod voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, het rechtzekerheidsbeginsel en de principes van redelijkheid en proportionaliteit.

De verzoekende partij voert in haar middel onder meer aan dat de reden waarom er direct gekozen wordt voor de maximale termijn van drie jaren geenszins verduidelijkt wordt zodat een schending van de formele motiveringsplicht dient aangenomen te worden.

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde artikelen, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

In de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod wordt de bepaling van artikel 74/11, §1, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet vermeld, samen met de vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: *“betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.10.2012 betekend op 31.10.12”*.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”

In casu werd aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat zij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, in welk geval het opleggen van een inreisverbod verplicht wordt gesteld.

De verzoekende partij betoogt dat de reden waarom direct gekozen wordt voor de maximale termijn van drie jaren geenszins verduidelijkt wordt, waardoor een schending van de formele motiveringsplicht dient aangenomen te worden. Zij kan daarin worden gevolgd. Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

De Raad stelt vast dat de verwijzing naar artikel 74/11, § 1, 2° van de vreemdelingenwet en het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, met name dat er geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 oktober 2012, enkel de rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag vormen voor het opleggen van een inreisverbod. Uit deze motieven kan evenwel niet worden afgeleid waarom een maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

Nu de Raad alleen maar kan vaststellen dat in de beslissing betreffende het inreisverbod niet wordt gemotiveerd waarom het inreisverbod opgelegd wordt voor de maximumtermijn van drie jaar, is het middel, gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht, gegrond.

3.3. Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen lijkt voor te houden dat werd geopteerd voor drie jaar omdat er uit het dossier geen elementen blijken die zich hiertegen verzetten, betreft dit ook een *a posteriori* motivering, die geenszins vermag het vastgestelde gebrek te herstellen.

3.4. Het middel is in de besproken mate gegrond. De overige opgeworpen schendingen behoeven geen verdere bespreking.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is onontvankelijk, enerzijds, en de verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beslissing houdende het inreisverbod, anderzijds. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing tegen het bevel om het grondgebied te verlaten wordt, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep verworpen. In zoverre ze is gericht tegen het inreisverbod is de vordering tot schorsing, gezien de bevolen vernietiging, zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 5 februari 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 februari 2013 houdende het opleggen van een inreisverbod van drie jaar, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende het opleggen van een inreisverbod van drie jaar van 5 februari 2013 is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER